

Slušamo Olgu Dimitrijević koja sugestivno izgovara ispovest Igora Koruge o bolesti. To je početak šetnje kroz unutrašnjost i okolinu jednog napuštenog, zakatančenog pozorišta. I dok njen smirujući glas magnetizuje tela posmatrača, razmeštena po zakonu propisane distance, pitam se u kolikoj meri nas desetoro, sedmoro publike i tri izvođača – jer toliko je dozvoljeno da se okupi na jednom mestu – stajemo u obris onog aristotelovskog, početnog pozorišta, od pre 2500 godina. Dokono pitanje možda, ali ova duga, nasilna teatarska pauza neminovno proširuje gledateljski fokus i tera na preispitivanje. Gde je i u čemu je tragično? Je li tragični čovek neminovno i herojski čovek? Šta je naš hibris i ko je bog protiv koga ustajemo? Je li virus pobeda haosa, ili oružje protiv haotičnog sveta? Ima li mesta pobuni?

Je li bol tragedija? Bol tela, te najusamljenije planete od svih, jer jedina misli sopstvenu usamljenost.

"Ja sam Igor Koruga. Ja sam telo", predstavlja se na početku pisac prvog od pet segmenata predstave "Lounli planet". Početak se odigrava na platou ispred službenog ulaza. Kroz usta Olge Dimitrijević izgovara ga bolno i ranjivo telo, napadnuto, nemoćno, zarobljeno strahom i prepuno pitanja. Iz intimne sfere straha, tog kukavičjeg jaja podmetnutog u dubinu svakoga bića, prelazi se u sferu jednog emotivnog odnosa i izdaje. Još jednog bola. A zatim u najširi okvir, onaj društveni, okvir srpskog zdravstvenog sistema u kojem bol gubi tragički oreol, i postaje prosta, banalna, svakom dostupna – fizička muka. Ispovest ne samo uplašenog, već i izolovanog.

Samoizolacija! Pojam koji presreće sa velikog ekrana u donjem foajeu ovog napuštenog pozorišta. Poetski iskaz Dimitrija Kokanova o nelagodi samoće predstavljen je video-radom, snimkom tela koje se prevrće po krevetu, izvirujući ispod pokrivača jedino stopalima. Znamo da je to telo Igor Koruga. Njegov je i glas. Uznemiren. Kada se spoljni svet ukine, svede se na bele zidove i plafon, koliko vremena prođe da se tih nekoliko kvadratnih metara skloništa pretvore u jedinu postojeću stvarnost. Van koje je svako drugo postojanje, pa i sam smisao postojanja - upitno.

Zaboravljeno od sveta telo.

Nastavak sledi u gornjem foajeu zakatančenog pozorišta. Tanja Šljivar prenosi kakofoniju sluđujućih zdravstvenih zapovesti i patetičnih molitvi svakodnevnog promotivnog miljea. Rečenice-bombe koje eksplodiraju u ime večnog života i zdravog tela, a umesto delova tela otkidaju nam mrvice preostalog razuma. Jer, kako Tanjin tekst kaže, a Maja Pelević ga izgovara kao najbenigniju komediju: "Ni štapići celera, ni zamrznute borovnice, nisu učinili da možemo bezbedni, zdravi, zaklonjeni I siti da ostanemo ovde".

Zdravlje jednako snaga.

Je li onda izlaz iz ovog straha u mehaničkim telima, u kiborg-telima, koja sopstvene ranjive delove zamenjuju električnim aparatima, malim aparatima za domaćinstvo? "Mehanički psi ne mogu da se zaraze" tekst je Maje Pelević koji govori Dimitrije Kokanov, ni malo komičan, ukoliko u tom kataklizmičnom rezultatu svih naših strahova zbog telesnog propadanja ne pronađete razlog za

smeh. Poema o zamenjivosti života mehanikom, o telu koje prestaje da bude svrsishodna celina, već se svodi na zbir zamenljivih delova.

Izlazimo na plato ispred glavnog ulaza zabranjenog pozorišta. Tri pripovedača i sedmoro publike. Izlazimo među svet koji prolazi Svetogorskom, među druge ljude. Sva tri pripovedača govore Olgin tekst, a njega čine stvarna ili izmišljena pisma koja u mesecima izolacije petoro autora pišu jedni drugima. Zatvoreni, razbacani, samoizolovani šalju reči jedni drugima. govore o sebi, kao što sada pripovedaju publici.

Još dalje od onih aristotelovskih 25 vekova, silazimo u dubinu i tamu praistorije, u kojoj okupljenim, zbunjenim i uplašenim ljudima glas pripovedača razbija zidove zabrana u koje ih je strah saterao.

Ova je predstava priča o strahu, samoći i deljenju reči.